

Izjutra

Andriana Škunca

Izjutra peremo lice u vodi koja nas polako razdvaja, vlaži govor, naglašava ono što se željelo prešutjeti. Nazirem te u zrcalu mimo kojeg idu riječi, dodaju se ručnici, usputni dodiri.

Sapun, košulja, sve što nas prati u rastanak. Miris kave, maslac, preprženi kruh.

Nebo se uvlači u prozor, proširuje jutro.

Nešto u tebi želi dalje, u drugi neiskušani svijet. Kako reći da sve što nas može izmijeniti posjedujemo u sebi?

Ne brini, ljubavi, lagano ću pridržati vrata da ne odjekne praznina, izvaditi ključ, obrisati sjene po zidovima. Spokojno sidi na ulicu, niz park, uz ptice.

Već u prvom gustišu, između vrba i topola, postat ćeš jedno s listom, posve se prepustiti daću.

Lice

Danijel Dragojević

Ako se nekada zbog zaboravljivosti ili nemara ne brijem, na mom licu pojavi se neka oštra sijeda brada slična korovu, a iza nje, u njoj samoj, neko drugo meni nepoznato lice. Naravno ja znam da sam to ja, ali mi je isto tako jasno da se tog čovjeka kojega vidim ne bih preplašio kako sam se preplašio da sam to ja. To sam dakle ja, i nisam ja, više nisam nego jesam, toliko nisam da čujem sebe kako mu govorim: ja vas ne poznajem, nikada vas nisam vidio. On međutim šuti, samo me gleda svojim izbjegličkim pogledom, pogledom čovjeka koji je u nevolji, pogledom možda iz daljine, možda iz neposredne blizine, kao životinja, stvar ili biće koje je umrlo prije nekoliko dana i sada mi se smeteno i neobrijano javlja. Ne gledaj me kažem mu, ne mogu ti pomoći. Okreni se, putniče, sjeno gladna svega, okreni se, ako se ne okreneš ti, okrenut ću se ja.

Zadnja ljubav

Jožefina Dautbegović

Bilo je kao prvi dan poslije stvaranja svijeta, prije pojave prvog pjeva, prije ljudi, prije nego što je izmišljen jezik.

Bila je samo nebeska rosa i svjetlo i bijeli dan. Ništa još nije dotaknulo predio, ništa još nije imalo imena. Bilo je kao prvi dan poslije stvaranja svijeta.

Sve je tek trebalo izmisliti.